

som nu indtil 3 pCt. Mod dette Forslag rejste der sig Indvendinger her i Salen fra forskellige Synspunkter. For det første var der nogen Tvivl om, hvorvidt det kunde siges, at det i Virkeligheden var nogen Nødvendighed for Kjøbenhavns Kommune at skaffe sig større Statteindtægter end hidtil. Man fandt, at med en fornuftig Økonomi burde Kommunen kunne komme igennem med de Indtægter, den har. Det har ogsaa vist sig, at i alt Fald et saa stort Understud, som man i Fjor mente at kunne forudsætte, i Virkeligheden ikke er kommet til Stede. For 1891 var der, hvis jeg ikke huller fejl, beregnet et Understud af 400,000 Kr., medens den endelige Opgørelse viser, at der kun har været et Understud paa 16,000 Kr. Hvorledes Regnskabet for 1892 stiller sig, er mig ikke bekendt. Men under alle Omstændigheder, hvad man nu end maatte mene om denne Sag, saa erkende vi, at det er Kommunens Sag selv at styre sine Finanser, og at vi ikke have at blande os i, om Kommunen bruger flere eller færre Penge. Det Spørgsmaal, der ligger til Afgørelse for os, er Statteystemet og Forandringer i dette. I saa Henseende blev det gjort gældende, at det Forslag, som Regeringen i Fjor forelagde med Magistratens og Borgerepræsentationens Samtykke og efter deres Ønske, i Virkeligheden gik ud paa en fuldstændig Fornyelse af det hidtil bestaaende Kjøbenhavnske kommunale Statteystem, idet dette System, saaledes som det blev ordnet i Begyndelsen af Treserne — ved Lov af 19de Februar 1861 — forudsætter et vist Forhold mellem de forskellige Stattekloder, hvorover Kommunen vaaer. Man fremhævede, at ved Spørgsmaalet om Ordningen af det kommunale Statteystem er der to forskellige Synspunkter, som med lige Ret kunne gøres gældende, og som i lige Grad maa tages i Betragtning for at naa en retfærdig Ordning. Et er det almindelige Statteprincip, som kortest og mest populært kan udtrykkes i den bekendte Adam Smith'ske Sætning, at Borgerne bør svare Skat i Forhold til deres Evne. Et andet og lige saa berettiget Synspunkt er det, at der er visse Klasser af Bøbere, hvem Kommunens Udgifter i særlig Grad komme til Gode, og af hvem det derfor ogsaa er retfærdigt at kræve et særligt Bidrag til Kommunens Indtægter. Disse Klasser ere først og fremmest Grundejerne og dernæst, i alt Fald mere eller mindre, de næringsdrivende. Hertil kommer saa et tredje Synspunkt, det almindelige finansielle. Det er finansielt uhenftagsmæssigt at have enten ubelukkende eller overvejende en enkelt Stattebasis som

Grundlag for sine Indtægter, kun en enkelt Skat at falde tilbage paa. Man kan paa Papiret og i Teorien indrette saa udmærket en Skat, man vil; i Praxis vil det dog altid vise sig, at naar en Skat kommer ud over en vis Højde, ophører den at være retfærdig og bliver følt som et stærkt Tryk. Stattebyrden føles mindre, naar man har flere i og for sig hensigtsmæssige og forsvarlige Skatter, paa hvilke Byrden kan fordeles, og det, at Byrden føles mindre, vil i Virkeligheden sige, at Statteystemet som Helhed virker mere retfærdigt. — Ud fra disse forskellige Betragtninger blev det da her i Salen gjort gældende fra flere Sider og med megen Styrke, at naar man overhovedet skal foretage en Ændring i den hidtidige Beskatning, vil det være urigtigt at gaa til en ensidig Forhøjelse af den nuværende Indkomsskat. Det vilde allerede af den Grund være urigtigt, fordi det fra alle Sider erkendes om Indkomsskateloven — selv om den har visse Fortrin, og selv om den i 1861 vistnok var et meget respektabelt Arbejde i sin Art — at den lider af ikke uvæsentlige Mangler. Skulde man derfor væsentligt forhøje denne Skat, burde man i alle Tilfælde samtidig foretage Ændringer i selve Loven. Men hertil kommer saa den Betragtning, at Statteystemet vil blive mindre retfærdigt, end det er, ved en ensidig Forhøjelse af de personlige Skatter, uden tillige at forhøje Skatterne paa Grundejendommene. Da det Kjøbenhavnske Statteystem for 30 Aar siden senest blev ordnet, blev der i de nærmest følgende Aar derefter opkrævet i Indkomsskat fra 26 op til højst 30 pCt. af Kommunens samlede Statteindtægter. Men efterhaanden er Indkomsskatten ved Forholdenes Udvikling kommen til at indtage en bestandig større Plads i Statteystemet; saaledes indbragte Indkomsskatten i 1889 37 pCt. af hele Skatten. I Liaaret 1880 — 1889 steg samtlige Kjøbenhavnske Skatter med 47,8 pCt., Indkomsskatten derimod med 55,7 pCt., medens alle de andre Skatter og Afgifter kun steg med 43,8 pCt. Følgen af denne Udvikling er da ogsaa i korte Træk bleven den, at medens, i Begyndelsen af Treserne, Kommunen havde omtrent $\frac{2}{3}$ af sin Indtægt gennem Skatter paa faste Ejendomme, er Forholdet nu 30 Aar efter, forandret saaledes, at over Halvdelen af Indtægterne kommer ind gennem de personlige Skatter. — Idet man altsaa ud fra disse Betragtninger gennemgaaende var imod en ensidig Forhøjelse af Indkomsskatten, antydede man forskellige Veje ved Siden af Indkomsskatten, ad hvilke der kunde staves forøgede Indtægter. Det blev saaledes under Forhand-